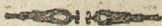

си и съперницѣтъ си като осои Юна. Но въ новото стремленіе на любовта си хранена до тогасъ съ надежды почисты отъ насліето на страстьта нему не бѣ доста просто завладѣніето на обичната дѣвица. Той желаше и хубоститѣ ѝ и сърцето ѝ той се са лѣстѣше да мисля че тя отдѣлена отъ свѣта чрезъ една дързка постѣпка и съединена веднажъ за выжгы съ него съ неразрѣшныи връзки, ще са принуди да съсредоточи на него мислитѣ си; той вѣрваше еще че искуството му ще изврши напълно завладѣніето и че найподиръ то като са изврши чрезъ насліето (тъѣ сполучихъ Римлянитѣ въ похищеніето на Сабинянкытѣ) щѣше да оздрави щастіето му.

Въ туй си рѣшеніе той се са подкрѣпяше и отъ вѣрованіето въ звѣздопрорицателството, защото отдавно бѣ излегълъ прорицаніе че въ тѣзи година и особенно въ текущія мѣсець ужасно едно бѣдствіе щѣше да докара опасность на живота му не му оставаше слѣдователно освѣтъ едно малко време за животъ, и като другій Сарданапалъ да изгори на смъртний си огънь сичко що бѣ любезно на душата му; и тѣѣ рѣши са, какъто той казваше, че ако трѣба непременно да умре, да рече поне че е живѣлъ каквото прилича, и да придобѣе Юна преди да го превари смъртьта.

ГЛАВА 9.

Какво са случи на Юна въ къщата на Арбага.

Первыйтъ знакъ на гнѣва на страшныя неприятель.

Щомъ влѣзе Юна въ пространния салонъ на египтянина, осѣти въ жилытъ си сжшія ужасъ който смая и брата ѝ. И тя като него осѣти трепетъ и неволно смущеніе отъ неподвижността и меланхоличността на Тебанскытѣ онѣзи чудовища, на които величавытѣ по погребателенъ образъ бѣше съ чудесна точность издалбанъ на мрамора.

Мѣдростъта на вѣковетѣ въ образа имъ преживява,

И презъ тихытѣ имъ очи тя дълбоко съзърцава

И на вѣчността духа.

Снажкытѣ еіопъ, като и направи знакъ да пристѣпни, лукаво са усмихнѣ. Самъ Арбакъ облеченъ въ великолѣпны дрехы които блѣстяхъ отъ скъпоцѣнны камъне побърза за да я посрѣтне по-